

ת"פ 27973/02/17 - מדינת ישראל, לשכת התביעות ברמלה נגד מקסים מון - הובא על די שב"ס

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 27973-02-17 מדינת ישראל נ' מון(אסיר)

בפני כבוד השופט הישם אבו שחאדה

בעניין: מדינת ישראל לשכת התביעות ברמלה ע"י
עוה"ד שלי היאט

המאשימה

נגד

מקסים מון - הובא על די שב"ס ע"י עוה"ד
ניצן ביילין

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירה של תקיפת עובד ציבור כדי להכשילו בתפקיד לפי סעיף 382א(ב)(1) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**). ביום 6.9.2017 המאשימה הודיעה שנפלה טעות בעת ניסוח כתב האישום בבחירת הוראת החיקוק שיוחסה לנאשם בכתב האישום ולכן ביקשה לתקן את כתב האישום על ידי החלפת העבירה החמורה האמורה לעבירה קלה יותר של תקיפת עובד ציבור לפי סעיף 382א(א) לחוק העונשין. ההגנה התנגדה לתיקון האמור. בהחלטת מאותו היום (פרוט' מיום 6.9.2017, עמ' 7-8), נעתרתי לבקשת המאשימה ולכן הוראת החיקוק הרלוונטית לענייננו היא תקיפת עובד ציבור לפי סעיף 382א(א) לחוק העונשין.
2. על פי עובדות של כתב האישום, בתאריך 25.12.2016, בשעה 19:30 או בסמוך לכך, בבית סוהר ניצן-מגן, ניתנה הוראה על ידי מפקד המשמרת, לסגור את הנאשם בתאו ולהוציא מהתא את מוצרי החשמל שהיו בו.
3. באותן הנסיבות, הסוהר עהד עוקלה (להלן: **עהד**) רצה הוציא את הקומקום החשמלי מתאו של הנאשם. בתגובה, אחז הנאשם בבסיס עליו מונח הקומקום וחבט באמצעותו בראשו של עהד.

אירוע עם שש אפיזודות

4. המחלוקת העובדתית בין הצדדים היא מצומצמת וצרה, כאשר רוב העובדות אינן במחלוקת. מטעם המאשימה העידו שני סוהרים, עהד ודאמסו דאסלה (להלן: **דאסלה**) ומטעם ההגנה העיד הנאשם.

5. מעדותם של עהד, דאסלה והנאשם, עולה שהאירוע מושא כתב האישום ניתן לחלקו לשש אפיזודות כרונולוגיות כאשר המחלוקת העובדתית בין הצדדים מצטמצמת לאפיזודה החמישית בלבד. להלן שש האפיזודות:

א. האפיזודה הראשונה, חיפוש אלכוהול בתא: עהד ודאסלה נתבקשו על ידי הממונים עליהם בבית הסוהר לבצע חיפוש בתאים שונים באגף שבו שהה הנאשם, וביניהם התא של הנאשם, על מנת לבדוק אם האסירים מסתירים משקאות אלכוהוליים בתוך התא. ראו: הראיות הנוגעות לעהד (דו"ח פעולה ת/1 ועדותו בבית המשפט בפרוט' מיום 7.3.2018, עמ' 12, ש' 3-1), הראיות הנוגעות לדאסלה (דו"ח הפעולה ת/1 ועדותו בבית המשפט בפרוט' מיום 7.3.2016, עמ' 16, ש' 15) והראיות הנוגעות לנאשם (עדויות בבית המשפט, בפרוט' עמ' 20, ש' 11-13, עמ' 22, ש' 2-5).

ב. האפיזודה השנייה, מציאת בקבוק ולקחתו: בתא של הנאשם, מתחת לכיור, נמצא בקבוק עם נוזל צהוב (להלן: **הבקבוק**). עהד ודאסלה חשדו שהוא מכיל אלכוהול ולכן החליטו לקחתו לבדיקה. הנאשם אישר שהבקבוק נמצא בתאו אך טען שמדובר במיץ לימון שרכש בקנטינה על מנת לנקות את הקומקום החשמלי שבתאו מאבנית (להלן: **הקומקום**). ראו: הראיות הנוגעות לעהד (דו"ח הפעולה, ת/1 וכן עדותו בבית המשפט בפרוט' עמ' 12, ש' 9-6), הראיות הנוגעות לדאסלה (דו"ח הפעולה ת/2 וכן עדותו בבית המשפט בפרוט' עמ' 16, ש' 16-17) והראיות הנוגעות לנאשם (עדויות בבית המשפט בפרוט' עמ' 20, ש' 12-15).

ג. האפיזודה השלישית, ההחלטה להוצאת כל המוצרים החשמליים מהתא: בעקבות מציאת הבקבוק, עהד ודאסלה קיבלו הוראה ממפקד המשמרת להוציא את כל מוצרי החשמל שנמצאים בתאו של הנאשם. הנאשם טען שההחלטה להוצאת מוצרי החשמל מהתא נתקבלה בחוסר סמכות ובניגוד לנוהלי שירות בית הסוהר. ראו: הראיות הנוגעות לעהד (דו"ח הפעולה, ת/1 וכן עדותו בבית המשפט בפרוט' עמ' 12, ש' 10), הראיות הנוגעות לדאסלה (דו"ח הפעולה ת/2 וכן עדותו בבית המשפט בפרוט' עמ' 16, ש' 17-18) והראיות הנוגעות לנאשם (אמרת החוץ של הנאשם ת/3 עמ' 1 וכן עדותו בבית המשפט בפרוט' עמ' 20, ש' 14-17).

ד. האפיזודה הרביעית, הוצאת הטלוויזיה מהתא: עהד עמד בתוך התא ודאסלה עמד מחוץ לתא. עהד הוציא את הטלוויזיה מהתא ומסר אותה לדאסלה. הנאשם אישר זאת אך טען שעהד משך

את הטלויזיה בחוזקה ממקום חיבורה לחשמל. ראו הראיות הנוגעות לעד (דו"ח הפעולה, ת/1 וכן עדותו בבית המשפט בפרוט' עמ' 12, ש' 12-13), הראיות הנוגעות לדאסלה (דו"ח הפעולה ת/2 וכן עדותו בבית המשפט בפרוט' עמ' 16, ש' 22-23) והראיות הנוגעות לנאשם (עדותו בבית המשפט בפרוט' עמ' 20, ש' 21-23).

ה. האפיזודה החמישית, המכה שקיבל עהד מהתחתית של הקומקום: שאלת אשמו של הנאשם נסובה סביב השאלה העובדתית מה באמת קרה באפיזודה החמישית. מפאת חשיבותה את האפיזודה החמישית יש לחלקה לשלוש אפיזודות משנה כדלקמן:

1.ה. הנאשם כעס והתנגד: אין מחלוקת בין הצדדים שהנאשם כעס בשל כך שהתקבלה החלטה לקחת לו את מוצרי החשמל מתאו והתנגד שהחלטה תבוצע. עהד העיד שהנאשם ביטא את כעסו והתנגדותו בכך שהחל לצעוק (דו"ח הפעולה ת/1 וכן עדותו בבית המשפט בפרוט' עמ' 12, ש' 12-53). דאסלה גם העיד שהנאשם התעצבן שלוקחים לו את מוצרי החשמל מהתא (דו"ח הפעולה ת/2 וכן עדותו בבית המשפט בפרוט' עמ' 16, ש' 21). הנאשם גם אישר שהתעצבן שלוקחים לו את מוצרי החשמל ואף ניסה להתנגד לכך (עדותו בבית המשפט בפרוט' עמ' 21, ש' 4-5, עמ' 22, ש' 18-19, 6-10).

2.ה. עהד קיבל בראשו מכה עם התחתית של הקומקום: אין מחלוקת בין הצדדים שהקומקום החשמלי מורכב משני חלקים הניתנים לניתוק: המיכל עם שבו מוכנסים מים להרתחה (להלן: **המיכל**) והתחתית שמחובר אליה כבל חשמל (להלן: **התחתית והכבל**, לפי העניין). כמו כן, אין מחלוקת בין הצדדים שעהד הרים את המיכל בידו ובכך ניתקו מהתחתית ומהכבל שנותרו מונחים במקומם. כמן כן, אין מחלוקת שבעקבות פעולה שביצע הנאשם עם הכבל והתחתית (להלן: **הפעולה**), ושעמוד על טיבה בהמשך, התחתית התרוממה ממקומה ופגעה בראשו של עהד.

3.ה. הפעולה של הנאשם: עהד ודאסלה טענו שהפעולה שביצע הנאשם היא אחיזה יזומה בתחתית עם ידו, הרמתה וחבטה באמצעותה בראשו של עהד (ראו דו"חות הפעולה של עהד ושל דאסלה, ת/1 ו-ת/2 בהתאמה; וכן עדותו של עהד בבית המשפט בפרוט' עמ' 12, ש' 14-16, 28-32, עמ' 14, ש' 11, עמ' 15, ש' 17, 23-25; וכן עדות של דאסלה בבית המשפט בפרוט' עמ' 16, ש' 23-24, עמ' 18, ש' 3-7, 27-32). לעומת זאת, הנאשם טען שלא הייתה לו כוונה כלשהי לחבוט בעהד ורק ניסה להתנגד ללקיחת הקומקום שמבחינתו נעשתה שלא כדין ובניגוד לנוהלי שירות בתי הסוהר. לטענת הנאשם, המיכל, התחתית והכבל היו מונחים על מדף גבוה שנמצא מעל לכיור וגובה המדף היה בערך בגובה הראש של הנאשם. לטענת הנאשם, הוא משך את הכבל כדי למנוע מעהד לקחת את התחתית והכבל, והתחתית פגעה בטעות בראשו של עהד ומיד

לאחר מכן התנצל (ראו אמרת החוץ של הנאשם ת/3 וכן עדותו בבית המשפט בפרוט' עמ' 21, ש' 8-15, עמ' 22, ש' 31-32).

1. האפיזודה השישית, עהד יצא מהתא ולחץ על לחצן המצוקה ודאסלה נכנס לתא: אין מחלוקת בין הצדדים שמיד לאחר המכה שקיבל עהד מהתחתית, הוא יצא מהתא, לחץ על לחצן המצוקה להזעקת סיוע ודאסלה נכנס לתא על מנת להשתלט על הנאשם. ראו: הראיות הנוגעות לעהד (דו"ח הפעולה, ת/1 וכן עדותו בבית המשפט בפרוט' עמ' 12, ש' 16-19), הראיות הנוגעות לדאסלה (דו"ח הפעולה ת/2 וכן עדותו בבית המשפט בפרוט' עמ' 16, ש' 22-23) והראיות הנוגעות לנאשם (עדותו בבית המשפט בפרוט' עמ' 16, ש' 23-26).

6. כאמור, המחלוקת המהותית בין הצדדים נוגעת לאפיזודה החמישית בלבד ורק לעניין השאלה המצומצמת האם הנאשם היכה בעהד עם התחתית בכוונה או שמא עהד נפגע בטעות מהתחתית עקב משיכת הכבל.

7. תחילה, יוזכר שהעבירה הבסיסית של "תקיפת סתם" שמופיעה בעבירה של תקיפת עובד ציבור איננה כוללת יסוד נפשי של "כוונה" ודי "במודעות" לרכיבי היסוד העובדתי (יעקב קדמי על הדין בפלילים, חלק שלישי, תשס"ו-2006, עמ' 1516, 1520, 1523, 1528; גבריאלי הלוי תורת דיני העונשין, כרך ד', התשע"א-2010, עמ' 595). על כן, גם אם נאמץ את גרסתו של הנאשם שרק משך את הכבל בחוזקה ועהד נפגע בטעות מהתחתית (גרסה, שכפי שעוד יוסבר בהמשך, אינני מקבל אותה), די בכך על מנת להרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפת עובד ציבור לפי סעיף 382א(א) לחוק העונשין.

8. הנאשם טען שהתקיימו העובדות הבאות בעת שעהד קיבל מכה מהתחתית: הכבל היה מחובר לתחתית; התחתית הייתה על מדף גבוה שנמצא באותו גובה כמו ראשו של הנאשם; עהד עמד ליד המדף ולכן ראשו היה ליד התחתית; הנאשם משך בחוזקה בכבל על מנת למנוע מעהד לקחת את התחתית; עהד נפגע בראשו מהתחתית. הנאשם איננו חולק שהייתה לו "מודעות" לכל העובדות האמורות.

9. על כן, עצם משיכת הכבל בחוזקה על ידי הנאשם, כאשר התחתית נמצאת בסמוך לראשו של עהד, אמורה להקים חשש אצל הנאשם שראשו של עהד ייפגע מהתחתית. ככל שהנאשם התעלם מהאפשרות שהמשיכה בכבל תגרום לפגיעה בראשו של עהד עם התחתית, הרי שמדובר ב"עצימת עיניים". כידוע, "עצימת עיניים" היא שוות ערך למודעות. על כן, גרסת הנאשם, כשלעצמה, מובילה למסקנה שהיסוד הנפשי בעבירה של תקיפת עובד ציבור, אכן מתקיים.

10. **מעבר לנדרש**, הנני קובע כי הנאשם היכה את עהד בכוונה עם התחתית, וזאת מהנימוקים הבאים:

א. ראשית, קיומן של שתי עדויות תומכות: עדותו של עהד שהנאשם היכה אותו "בכוונה" ולא "בטעות" נתמכות בעדותו של דאסלה, וכך גם להיפך. מדובר בשתי עדויות אשר נמצאו אמינות לחלוטין.

ב. שנית, הכוונה נלמדת מנסיבות העניין: על יסוד "הכוונה" ניתן ללמוד מנסיבות העניין. הנסיבות שמהן ניתן ללמוד על יסוד הכוונה של הנאשם לתקוף את עהד, הן שלוש. ראשית, העצבנות של הנאשם מעצם ההחלטה לקחת מתאו את מוצרי החשמל. שנית, הצורך של הנאשם להגיב במעשים למניעת לקיחת הקומקום מתאו על ידי ביצוע פעולה פיזית עם התחתית ולא הסתפקות בהתנגדות מילולית. שלישית, התגובה המיידית של דאסלה להיכנס אל תוך התא להשתלט על הנאשם וכן התגובה המיידית של עהד לצאת מחוץ לתא ולהזעיק סיוע על ידי לחיצה על לחצן המצוקה.

11. הנאשם ניסה לטעון שקיימת סתירה מהותית בין עדותו של עהד ובין עדותו של דאסלה לגבי הגובה של הקומקום ביחס לכיור. עהד העיד שהקומקום היה מונח באותו גובה כמו הכיור, היינו בערך בגובה המקביל למותנו ולכן הגרסה של הנאשם שמשך את הכבל והתחתית התרוממה עד הגובה של ראשו היא בלתי אפשרית (פרוט' עמ' 17, ש' 24-27). לדעתי, שוני זה בין שתי העדויות אינו מכרסם כהוא זה מהמסקנה שהנאשם היכה בראשו של עהד עם התחתית בכוונת מכוון. כמו כן, דאסלה נשאל מספר פעמים האם המכה שקיבל עהד בראשו מהתחתית הייתה בטעות והוא שלל זאת בצורה שאיננה משתמעת לשני פנים. בפרוט' עמ' 16, ש' 27-30, דאסלה העיד כדלקמן:

"ש. אני אומרת לך שטענת הגנה אפשרית היא שהסוהר לקח את הקומקום ומקסים רצה להתנגד לקחת את הבסיס של הקומקום ותוך כדי שהתנגד זה פגע בטעות בראש של הסוהר?

ת. לא נראה לי. האסיר היה עצבני מלכתחילה הוא אמר אני לא אתן לכם להוציא את מוצרי החשמל. חלק מהציוד שלי שקניתי מהקנטינה ולא נראה לי שזה היה לא בכוונה כמו שהוא טוען."

12. לפיכך, הנני קובע שהמאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את העבירה המיוחסת לנאשם בכתב האישום ולכן מרשיעו בביצוע עבירה של תקיפת עובד ציבור לפי סעיף 382א(א) לחוק העונשין.

ניתנה היום, ה' ניסן תשע"ח, 21 מרץ 2018, במעמד הצדדים.